

I legendernes spor

Af Hans Jørgen Pedersen

Cykelbarndom

Måske var det allerede som toårig, at jeg fattede interessen for at cykle på andet end fast underlag. Mine forældre mente, at den eneste måde at holde mig ude af de nytilsåede bede i haven var, at sætte mig på en cykel. "Så ved vi, hvor han er", skulle de have sagt. Så jeg drønedede op og ned af havegangen, med det resultat, at jeg hver aften måtte igennem den store vasketur.

Cykelinteressen

Trods dette var min interesse for cykling vakt. Efter at have vundet Stiftstidendes "De unges cykelløb" to år i træk som 14 og 15 årig, startede jeg i den lokale cykelklub. Interessen blev fastholdt og meget senere udbygget til at være arrangør. Senest fire gange med "Nøvling Klassikeren", hvoraf den ene dog blev aflyst pga. manglende interesse. Også i byens festuge 36 er der cykling på programmet. En 17 km familietur med én pavé. Min interesse for det spektakulære i cykling blev skabt ved avisomtalen af klassikeren "Paris-Roubaix". Filmen af Jørgen Leth har jeg set utallige gange og da motionsudgaven af løbet kun køres på lige årstal var det i år slaget skulle slås. Jeg måtte deltage – min fremskredne alder taget i betragtning. Jeg søgte makker, men alle jeg spurgte, ville køre de løb de tidligere havde prøvet. Respekt for det. Min gode ven Lasse fra Nøvling ville gerne, men et DM i hans værn faldt netop på den dag. Så ville skæbnen, at dette løb blev flyttet til august, og alle døre var igen åbne. Vi tilmeldte gennem et dansk rejsebureau, indbetalte depositum, og så kunne det ikke blive hurtigt nok den 10. juni.

Kedelig aflysning.

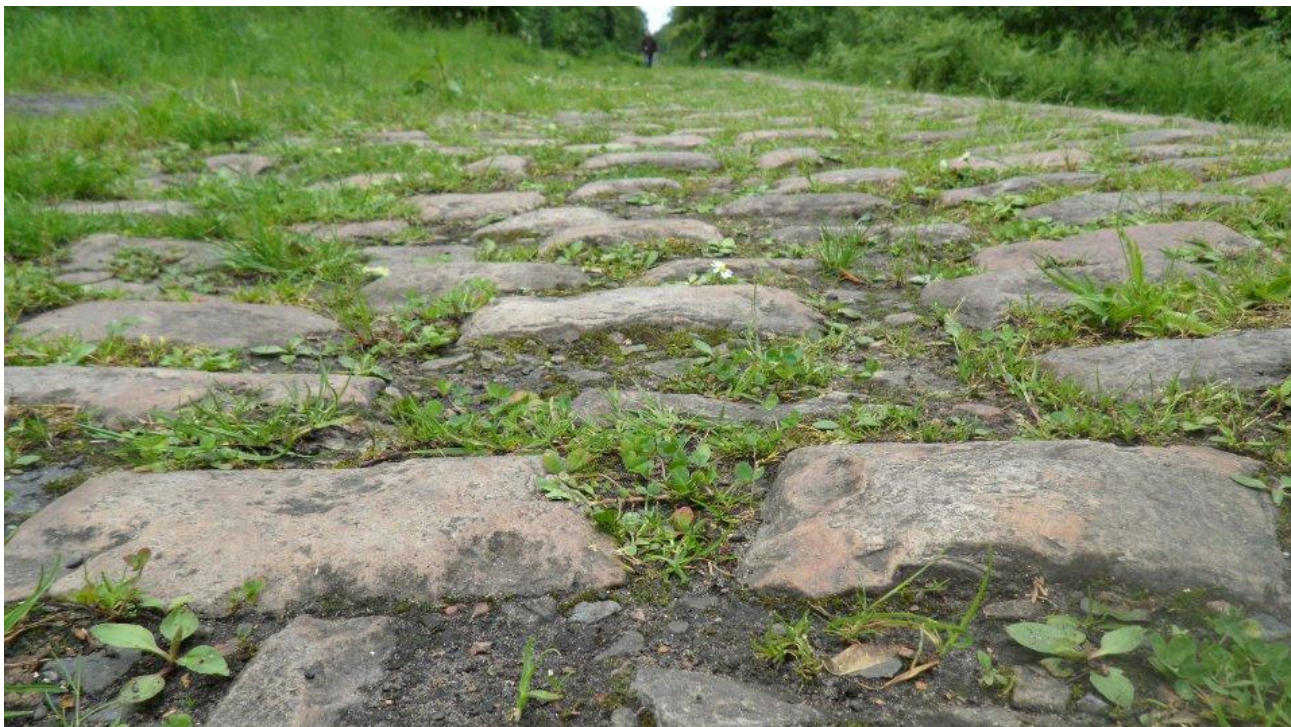
Få dage før den internetbaserede tilmelding til løbet sluttede, fik vi beskeden, at der desværre ikke var nok tilmeldte, og at turen derfor var aflyst. Vi tilmeldte os derfor selv. Vi ville bare køre det løb i år. Diverse bookinger blev gjort, og vi var klar – næsten. Vi kunne ikke komme tilbage til startbyen Bohain fra mål. Alt i busserne var booket. Vi besluttede derfor at starte løbet efter 90 km i Arenberg. Lige ved Arnberg skoven med den legendariske pavé Tranchee d'Arenberg på 2400 m. Den løsnings havde mange andre også lavet. Vi syntes, at med hjemturen på ca. 60 km - igen på cykel - efter de 120 km på pavéerne, med 6 kg bagage i rygsækken, kunne vi godt tillade os at sige, vi havde gjort det.

I legendernes spor.

Søndag morgen kl. 0830 ved et af de gamle kultårne i Arenberg satte vi os i bevægelse mod den berømte jernbanelinie, som krydses 100 m før Arenberg pavéen starter. Efter den og da det første chok havde fortaget sig, listede vi os videre mod næste pavé, som skulle vise sig at være endnu

vanskelligere at køre på. Godt at cykeltøj sidder temmelig stramt, for alt der kunne ryste rystede. Bi-og triceps så voldsomt, at det føltes som blev de kastet rundt i luften. 3700 m med stærkt deforme brosten, som tilmed lå i en bue med højeste punkt på midten. Pludselig randt Rolf Sørensens ord mig i hu: kør altid midt på. Hvor har han dog ret. Vi prøvede også her at finde en god måde at holde på styret. Dvs. ikke at holde på, men kun at holde om og så lade styret bevæge sig op og ned inden i hånden.

Kraftværket Lasse

Med Lasse i front som et sandt kraftværk gik det rask fremad. Eneste kamp var kampen for at komme først ind på næste pavé for at få bedst syn fremad. På disse stræk blev vi ofte overhalet af MTB ryttere, som vi så til gengæld satte til vægs, når der var fast grund under hjulene igen. Vi var efterhånden blevet helt "fortrolige" med brostenene og pludselig nåede vi den berømte pavé de Lucien med restauranten de l'Arbre ved slutningen på toppen. Masser af mennesker stod og råbte og hujede. Jeg syntes vi havde mødt stræk, der var noget værre. Måske er pavén blev kendt pga. restauranten og ikke omvendt.

Kun tissepauser.

Så langt i løbet havde vi undgået uheld. Kun nødvendige tissepauser var det blevet til. Vi havde diskuteret lufttryk og var endt på 7 bar i forhjul og 8 i baghjul. Det gav en lidt hårdere kørsel, men til gengæld undgik vi punkteringer ved "klemmere" på stenene. Jeg havde efter vejruddsigten sat Schwalbe Aqua dæk på, Lasse kørte med Schwalbe Durano.

Ved alle pavéer står der en lille betonklods med navn og længde. Ved en af dem, Pavé du Point Thibaut på 1400 m, gjorde vi et stop for at forevige et minde.

Målet i sigte.

I HEM viste vejskiltet Roubaix 3 km. Nu kunne det ikke gå galt.

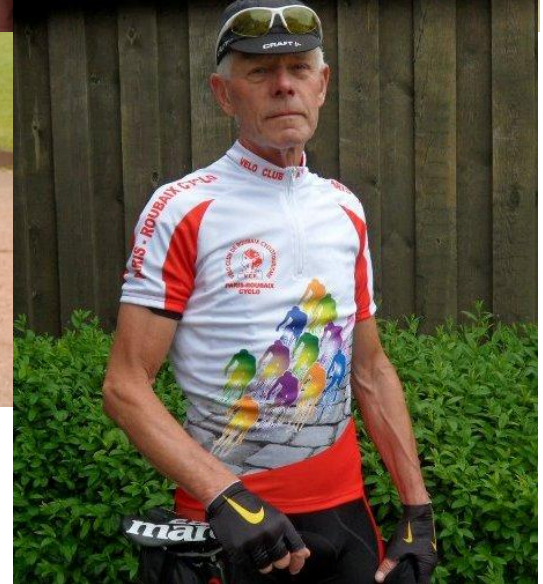
Og helt ærligt, gåsehuden løb op og ned af arme og ben, da vi kørte de sidste 100 m ind til indkørslen på Velodromen. "Det er stort det her, Lasse", udbrød jeg spontant. Og var der antydningen af lidt grød i mælet. Den berømte cykelbane vi så tit havde set på tv, nu var vi der selv, sågar klokken, der ringer for sidste omgang, fik vi at høre. Vi var i mål. Næsten. Nu manglede "bare" 60 km retur med 6 kg rygsæk, sten, "Roubaix"-trøje og regntøj, som vi ikke fik brug for. Vi havde haft letskyet/sol, næsten ingen vind og 22 grader. Det dårlige vejr havde vi sendt til Danmark, kunne vi forstå på sms'erne.

Rundt i målområdet for at få et gratis glas fadøl, diplom, lille tegnebog, kuglepen, "Paris-Roubaix" trøje og vælge sten. Dette sidste skulle gøres med omtanke, da vi skulle transportere den 60 km i rygsækken hjem til bilen ved startstedet.

Inden hjemturen så vi naturligvis de berømte omklædningsrum med vinderlegendernes navne sat på messingskilte. Da følte jeg virkelig historiens berømte vingesus. Legenderne tårnede sig op på de grå mure. F. Faber Vainqueur 1913, E. Plankert Vainqueur 1990. Vi fandt ikke Tom Boonen 2012, men han var der uden tvivl.

Dagen efter var vi forbavsende friske. Vi havde egentlig forventet at både nakke og ryg ville være hårdt ramt. Eneste unormale følelse var i de små fingermuskler, som da også dagen før havde været sat på hårdt arbejde. Ikke så meget ved at holde på, men mest ved at holde om.

Mesterlig organisation

Det der slog mig mest ved starten og på de to depoter undervejs var den styring, ro, glæde og begejstring de officielle hjælpere udviste. Vi fik det indtryk, at de bare stod og ventede på, at vi kom forbi. Alt klappede. Der var tilmeldt 7 danskere. Vi så ikke nogen af de øvrige fem. Til gengæld fik vi en lang snak med nogle svenskere, som havde gjort turen. Vores reelle køretid står til 4.34.20 på cykelcomputeren, som kun tæller de aktive minutter.

Om vi gør det igen i 2014? Tja, det vil passe fint med min runde fødselsdag.

Lidt faktuelle oplysninger

- 2220 deltagere i 2012
- Kun 7 danskere deltog
- Startsted Bohain 210 km
- Startsted Arenberg 120 km
- Klubbens hjemmeside <http://www.vc-roubaix-cyclo.fr/site/>